

EEN STATIEF VOOR 'T MAKEN VAN NATUUROPNAMEN.

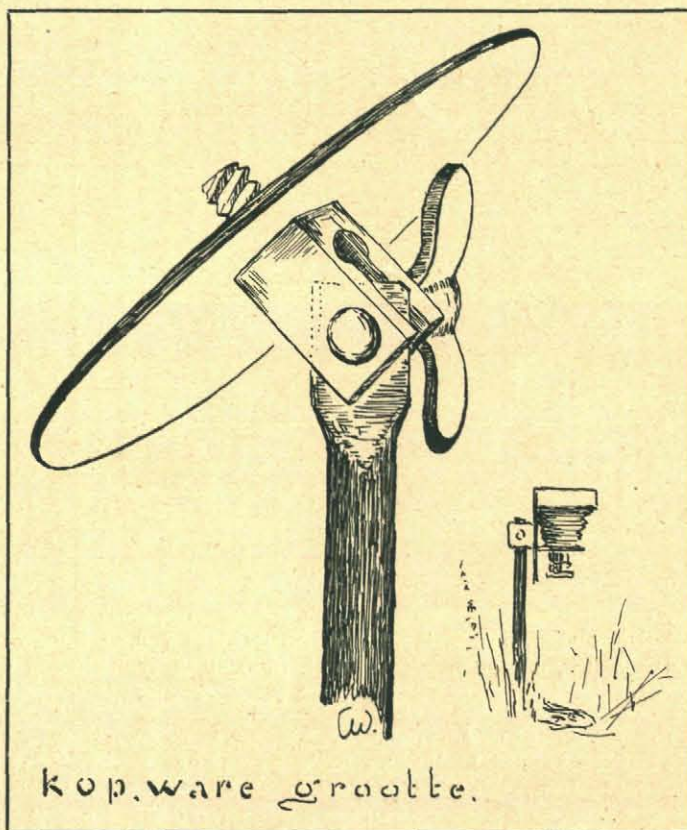

E kerstvacantie sluit het jaar van den natuurfotograaf zoo prettig af! De buit van een heel jaar zwoegen wordt nogmaals nagezien, genummerd, gecatalogiseerd en dan... de doos in tot bij gelegenheid! Als dan het nieuwe jaar is ingetreden, de hazelaar bloeit, de lente zacht al fluistert in de vogelkeeltjes, dan beginnen de aanstalten om weer beter dan het vorige jaar gereed te zijn voor de mooie maar lang niet altijd gemakkelijke taak van 't vastleggen van natuurmomenten.

'k Geloof dat door 't gebruik van bijgaand simpel statief de taak voor m'n medearbeiders in den hof niet alleen zal worden verlicht, maar hun bovendien meerdere succes mag worden verzekerd.

Het statief is een puntige stang, van gesmeed ijzer, die diep in den grond gestoken, stevig staat, en waarop een scharnier met schroef en steunplaat, kan draaien. Het scharnier kan een wenteling maken van meer dan 180° , dus merkbaar grooter dan die van een kogelgewricht zoodat desgewenscht een onderwerp loodrecht van boven kan worden genomen. En al zal dit nu wel niet zoo heel dikwijls voorkomen, bij een nest, waarin de eieren moeten worden gezien, is 't al dadelijk zeer gemakkelijk. Men ontloopt daarbij tevens 't gevaar dat toestel en al, voorover tuimelt, terwijl verder het in disorder brengen van de omgeving, door al de pooten van 't statief wordt voorkomen. Ziedaar al twee mooie zaken! Die uitstaande pooten vormen bovendien een waar obstacle, waarbij het hebben van één been gunstig afsteekt, en waardoor bij vogels zeer stellig eerder op succes mag worden gehoopt. Eén enkele tak maskeert het voldoende. Verder kan men het toestel goed stabiel zoo dicht bij den grond brengen als men wil, desnoods een weinig er in. Paddenstoelen, mossen, kruiden, enz. zijn er makkelijk mee te nemen, zonder de voorwerpen geweld aan te moeten doen.

Het richten geschiedt door staaf en scharnier beide. Is de stang in de grond gestoken,

en de camera aangeschroefd, waarbij natuurlijk z'n as moet komen te liggen in 't vlak van beweging van de scharnier*) dan wordt eerst gericht door draaing van den stang in den grond en vervolgens door 't scharnier. Zeer eenvoudig dus. Alsnu volgt de instelling.

En nu *het* bezwaar van mijn statief. Wanneer de stang niet zuiver loodrecht in den grond is gestoken krijgt men, een enkel geval uitgezonderd, een kiek met hellende horizont en dito loodlijnen. Hiertegen is niets te doen, dan de staaf zuiver te plaatsen, hetgeen, — de ondervinding van één zomer leerde het me — bij eenige oefening spoedig te bereiken is. Op natuurfoto's waar *en* horizontale *en* verticale lijnen ontbreken zal een kleine afwijking niet hinderlijk zijn.

In heel harden bodem kan men 't niet gebruiken! Is dus mijn statief vooral van belang voor 't werken op of dicht bij den grond, ook hoog gebruikt geeft 't zijn voordeel. In elke stand, van horizontaal tot verticaal kan men den stang met twee touwen binden aan stevige voorwerpen, takken meestal, en als hij met het te nemen punt in één verticaal vlak ligt is zuivere instelling mogelijk. Iedere fotograaf van eenige routine zal dit ook zonder deze aanwijzing voelen. Ik zelf heb op deze wijze een Vlaamse Gaai gekiekt boven in een appelboom, waar 't brengen van een driepotig statief ondoenlijk zou zijn geweest.

Het statief, 65 cM. lang, met een gewicht van $\frac{3}{4}$ K.g., wordt geleverd door den heer W. Luynenburg, amanuensis aan de R. H. B. S. te Wageningen voor f 3.—

G. WOLDA.

*) Waar dit niet 't geval is, moet de schroef iets korter gemaakt. Wil men hem niet laten afvijen, dan kan men een kwartgevouwen briefkaart op 't steunplaatje aanbrengen. Voor meerdere stabiliteit van de tegenwoordige toestellen, ware 't gewenscht dat de schroef in 't midden van den bodem van de camera kon worden ingezet.